

Daniels bok – nummer etthundrasjuttiofem

Den förhärligade Kristus: profetiska paralleller i Daniel och Uppenbarelseboken

Jeff Pippenger

2024-04-05

Synen av Kristus i Daniels tionde kapitel är samma syn som Johannes såg i Uppenbarelseboken. Det var ”marah”-synen, som är den feminina formen av ”mareh”-synen av Kristi framträdande. ”Mareh” är synen om de tvåtusen trehundra åren, och dess främsta betydelse är ”framträdande”. ”Framträdandet” av Kristus för både Daniel och Johannes var i båda fallen syner av den förhärligade Kristus.

Och på den tjugofjärde dagen i den första månaden, när jag stod vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, där stod en man klädd i linne, med sina höfter omgjordade med fint guld från Ufas. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte såsom blixstens sken, hans ögon såsom eldslampor, hans armar och hans fötter till färgen såsom glänsande koppar, och ljudet av hans ord såsom ljudet av en stor skara. Daniel 10:4–6.

Ordet ”mareh”, som betyder ”utseende”, översätts i detta avsnitt med ”blixstens utseende”. Ordet används fyra gånger i kapitel tio, och två gånger översätts det med ”syn”, och två gånger med ”utseende”. Det används ytterligare tre gånger i sin feminina form. Ordet ”marah” är den feminina formen av ”utseende”-synen. Det definieras som ”en spegel”, och det är ett kausativt adverb som förorsakar att något sker när det ses.

Ett kausativt adverb bildas av ett adjektiv som får något att ske eller frambringa en verkan. I språk och grammatik syftar det ofta på verb eller konstruktioner som uttrycker tanken att någon eller något förmås att utföra en handling eller erfara ett tillstånd.

Till exempel, i meningen ”Hon fick honom att skratta”, är verbet ”fick” kausativt, eftersom det anger att subjektet (hon) föranledde objektet (honom) att utföra handlingen (att skratta).

”Jag lät reparera min bil.” (I denna mening föranledde subjektet ”jag” att någon annan utförde handlingen att reparera bilen.)

”Hon lät sina elever studera inför provet.” (Här förorsakade subjektet ”Hon” att hennes elever utförde handlingen att studera inför provet.)

”Han lät klippa sitt hår.” (I detta fall förorsakade subjektet ”Han” att någon annan utförde handlingen att klippa hans hår.)

”Företaget lät renovera byggnaden.” (I denna mening föranledde företaget någon annan att utföra handlingen att renovera byggnaden.)

”Vi ska få barnen att hjälpa till med sysslorna.” (Här avser subjektet ”Vi” att förmå barnen att delta i handlingen att hjälpa till med sysslorna.) I vart och ett av dessa exempel anger de kausativa verben (had, made, got, get) att subjektet får någon annan att utföra den handling som anges av huvud verbet (repaired, study, cut, renovated, help).

”Mareh”-synen av uppenbarelsen, när den uttrycks i femininum som ”marah” och definieras som ”en spegel”, visar att synen av den förhärlicade Kristus återges i dem som skådar synen. När Daniel såg Kristi ”uppenbarelse” såsom blixten, flydde en grupp människor i fruktan, men för Daniel frambringade den en mirakulös förvandling inom honom.

Och jag, Daniel, såg ensam synen; männen som var med mig såg inte synen, men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Därför blev jag lämnad ensam, och jag såg denna stora syn, och ingen kraft blev kvar i mig; ty min skönhet förvandlades i mig till förgängelse, och jag hade ingen kraft kvar. Daniel 10:7, 8.

Sanningen framställs genom det hebreiska ordet ”sanning”, vilket bildas av den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Den första bokstaven och den sista bokstaven är alltid desamma för Kristus, eftersom Alfa och Omega alltid representerar slutet tillsammans med början. Den mellersta eller trettonde bokstaven representerar uppror. Daniel säger: ”Jag, Daniel, allena såg synen”, men männen som var med Daniel, vilka levde i uppror, ”sågo icke synen”. Därför ”såg” Daniel ”allena den stora synen”. I början och i slutet såg Daniel allena synen, och den andra hänvisningen föranledde dem som flydde att uppenbara sitt uppror. Daniel representerar Guds folk i de sista dagarna, vilka förvandlas till Kristi avbild genom processen att betrakta Hans avbild. Vi skall se på ”spegel”-synen.

”Vi måste ha kunskap om Gud genom levd erfarenhet. Om vi fortsätter att lära känna Herren, skall vi veta att hans utgång är beredd såsom morgonrodnaden. Kristus kallar oss att bli uppfyllda av hela Guds fullhet. Då kan vi verkligen representera den kristna religionens fullkomlighet. ”Den som dricker av det vatten som jag skall ge honom”, förklarar Frälsaren, ”skall aldrig någonsin törsta; men det vatten som jag skall ge honom skall i honom bli en källa med vatten som springer fram till evigt liv.” Kristus vill att vi skall vara medarbetare med honom. När vi blir tömda på jaget, skall han ge oss sin nåd att meddela åt andra. De två olivkvistarna, som genom de två gyllene rören tömmer den gyllene oljan ur sig själva, skall förvisso förse de renade kärnen med ljus och tröst och hopp och kärlek för dem som är i behov. Vi måste ge Gud mer än tillfällig tjänst. Men detta kan vi göra endast genom att lära av Jesus och bevara hans saktmod och hjärtats ödmjukhet. Låt oss dölja oss i Gud. Låt oss ha förtröstan på honom. Låt oss förbli i Kristus. Då blir vi alla, ”med avtäckt ansikte och skådande såsom i en spegel Herrens härlighet, förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet”, — från karaktär till karaktär. Gud förväntar sig inte omöjligheter av dig eller mig. Genom att betrakta honom kan vi bli förvandlade till hans avbild.” Signs of the Times, 25 april 1900.

I Daniels tionde och nionde kapitel ger Gabriel Daniel uttolkningen av de yttre och inre profetsynerna, och Daniels första utsaga i den första versen i det tionde kapitlet är att han hade förståelse av båda synerna, framställda som ”saken” och ”synen”. Han mottog den förståelsen vid slutet av tjugo dagar, under vilka han hade varit i sorg. Dessa tjugo dagar avslutades med

ärkeängeln Mikaelns ankomst. Talet tvåhundra-tjugo och talet tjugotvå, vilket är en tiondel eller tionde av tvåhundra-tjugo, är en symbol för föreningen av gudomlighet med mänsklighet, och det var på den tjugoundra dagen som Daniel förvandlades till Kristi avbild.

Jag åt intet läckerbröd, och varken kött eller vin kom i min mun, och jag smorde mig alls icke, förrän tre hela veckor hade gått till ända. Och på tjugofjärde dagen i den första månaden, då jag var vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linnekläder, vars höfter var omgjordade med fint guld från Ufas. Daniel 10:3-5.

Daniel representerar Guds folk i de yttersta dagarna, vilka genom Guds profetiska ord har insett att de har blivit kringspridda och som sörjer över sitt kringspridda tillstånd och söker efter ljus. Deras kringspridda tillstånd framställs som en dal med döda, torra ben i Hesekiel kapitel trettiosju. Benen är döda, och de är kringspridda, men de identifieras som Israels hus. Israels hus i de yttersta dagarna är de etthundra-fyrtiofyra tusen. De är kringspridda, alldeles som Daniel insåg utifrån Jeremias och Moses böcker. I Hesekiel visar de döda att de inser sitt tillstånd.

Sedan sade han till mig: Människobarn, dessa ben är hela Israels hus. Se, de säger: Våra ben är förtorkade, och vårt hopp är ute; vi är avskurna för vår del. Hesekiel 37:11.

Israels hus, som är benen, förkunnar att de är "avskurna från våra delar". De har insett sitt förskingrade tillstånd. Israels hus i de sista dagarna uppfyller liknelsen om de tio jungfrurna in i minsta bokstav, och i den milleritiska historien identifierades uppfyllelsen av att de insåg att de var avskurna från sina delar, när de visa jungfrurna kom till insikt om att de befann sig i dröjsmålstiden, och även att dröjsmålstiden var en bestämd period i liknelsen. De i Hesekiel som inser sitt förskingrade tillstånd är de som efter den första besvikelsen insåg att de befann sig i dröjsmålstiden.

Både Hesekiels ben och de kloka i liknelsen om de tio jungfrurna representeras av Daniels sorg under de tjugoen dagarna. Efter de tjugoen dagarna, på den tjugoundra dagen, steg Mikael ned, och Daniel fick en syn av den förhärligade Kristus som förvandlade Daniel till Kristi avbild. De kloka jungfrurna och de döda benen måste också genomgå den förvandling som åstadkoms genom spegelsynen.

Daniel, Hesekiels döda ben och de visa jungfrurna i milleritisk historia sammanfaller alla med de två vittnen som dödas i Uppenbarelseboken kapitel elva. Mose och Elia blev dödade, men de skulle uppväckas vid slutet av tre och en halv symboliska dagar. Mose uppväcktes av Mikael, såsom det identifieras i Judas brev.

Men ärkeängeln Mikael vågade inte, när han tvistade med djävulen om Moses kropp, rikta en smädande anklagelse mot honom, utan sade: Herren näpse dig. Judas 1:9.

I Daniels tionde kapitel tar Daniel emot spegelsynen när Mikael stiger ned efter de tjugoen sorge-dagarna. Det är Mikaelns röst som uppväcker de döda.

Ty Herren själv skall stiga ned från himlen med ett befallande rop, med ärkeängelns röst och med Guds basun, och de döda i Kristus skall uppstå först. 1 Thessalonikerbrevet 4:16.

Daniels tionde kapitel identifierar övergången från den tredje ängels laodiceiska rörelse till den tredje ängels filadelfiska rörelse. Det står i samklang med de två vittnena i Uppenbarelseboken kapitel elva, de döda benen i Hesekiel kapitel trettiosju, de visa jungfrurna i liknelsen om de tio jungfrurna och milleriterna som uppfyllde liknelsen. Gabriel gav uttydningen av den stora spegelvisionen, medan han fullbordade det uttydningsverk som han hade påbörjat i kapitel nio. Uttydningen fullbordades genom att Gabriel identifierade den profetiska historia som återfinns i kapitel elva och som i själva verket fortsätter in i de tre första verserna av kapitel tolv. Därefter, i vers fyra i kapitel tolv, får Daniel befallning att försegla sin bok.

I Daniels tionde kapitel representerar Daniel, ”rad på rad”, Guds folk i den sista tiden, vilka också i Daniels andra kapitel framställs som ivrigt sökande (under dödshot) efter att förstå det yttre profetiska budskap som representeras av Nebukadnessars hemliga bild av vilddjur. Han söker också att förstå synen av det inre profetiska budskap som representeras av de tvåtusentrehundra dagarna. Efter de tjugoen symboliska sorgedagarna i det tionde kapitlet framställs han slutligen som en som förstår båda uppenbarelserna. Hans förståelse fullbordas när ärkeängeln stiger ned och han vidrörs tre gånger.

Hans erfarenhet med Mikael, synen av Mikael som endast han ser, förbereder honom att ta emot den fullständiga uttydningen av både de inre och de yttre synbilderna i profetian. Denna erfarenhet framställs, rad efter rad, på ett mycket detaljerat sätt när den sammanförs med Hesekiel kapitel trettiosju, Uppenbarelseboken kapitel elva och Jesaja kapitel sex. Den vers i kapitel elva där Gabriel för samman de två synerna är vers tio, ty där drar kungen i norr upp till fästningen, men inte längre. Fästningen är nationen, eller huvudstaden, eller Egyptens kung i versen, såsom Jesaja definierar det i kapitel sju.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte vill tro, skall ni sannerligen inte bli bestående. Jesaja 7:8, 9.

I vers tio i Daniels elfte kapitel drar kungen i norr upp till Egyptens gräns, och versen definierar denna som Egyptens ”fästning” (kungen i söder). Det kan visas att vers tio representerar år 1989, då Sovjetunionen sopades bort av påvedömet och dess ombudsarmé, Förenta staterna. Det var det första av tre ombudskrigen, vilka slutligen blir tredje världskriget i det tredje ombudskriget (Panium). Det andra ombudskriget representeras av verserna elva och tolv och pågår nu i Ukraina, där Ryssland representerar kungen i söder, alldeles som Sovjetunionen representerade kungen i söder vid sitt nederlag år 1989.

Jag har tidigare använt uttrycket ”kallt krig” för att göra åtskillnad mellan dessa tre proxykrig och världskrigen. Det pågår faktiskt verklig krigföring i Ukraina, så det är egentligen inte ett kallt krig, men det är ett proxykrig mellan påvedömet och dess allierade å ena sidan och Ryssland å den andra. Men det skall komma ett tredje världskrig, där i stort sett varje nation kommer att betraktas som ett mål.

O att Guds folk hade en känsla av den förestående förstörelsen av tusentals städer, som nu nästan helt har överlämnats åt avgudadyrkan!...

”Överträdelsen har nästan nått sin gräns. Förvirring fyller världen, och en stor skräck skall snart komma över människorna. Slutet är mycket nära. Vi som känner sanningen bör förbereda oss för det som snart skall bryta in över världen som en överväldigande överraskning.” Review and Herald, 10 september 1903.

I vers elva och tolv kommer Ryssland, sydens kung, att besegra påvedömet proxyarmé, representerad av nazistregimen som leder den ukrainska krigsansträngningen och som stöds av påvedömet föregående proxyarmé, Förenta staterna. Under andra världskriget var påvedömet proxyarmé, nordens kung, mot det kommunistiska Ryssland Tysklands nazistregim, och den proxyarmén förlorade, precis som den åter kommer att förlora i Ukraina inom den närmaste framtiden.

Det tredje ombudskriget framställs i verserna tretton till femton och uppfylldes i den forntida historien genom slaget vid Panium. Det tredje ombudskriget kommer att genomföras av Förenta staterna, påvedömet ombudsarmé, och nordens kung kommer att segra i den striden mot ateismen, liksom han gjorde i det första ombudskriget (kalla kriget). I det första och det tredje ombudskriget besegrar nordens kung – påvedömet – söderns kung (Sovjetunionen) och besegrar därefter Förenta nationerna. Dess ombudsarmé i dessa två strider var och kommer åter att vara Förenta staterna.

Efter Putins seger i Ukraina kommer Trump att återväljas som den åttonde presidenten, det vill säga av de sju presidenter som har regerat i Förenta staterna sedan det första ombudskriget (kalla kriget) fullbordades 1989, vilket var ändens tid för den tredje ängelns reformrörelse. Trump representerar det republikanska hornet på jordens vilddjur, och han fick ett dödligt sår av det ”woke” ateismens vilddjurs hand år 2020, till uppfyllelse av de två vittnena i Uppenbarelsebokens kapitel elva som dödas på gatan.

Future for America representerar det sanna protestantiska hornet under samma historia, och år 2020 fick Future for America ett dödligt sår av odjuret, den ”woke” ateismen. År 2023, tjugotvå år efter 2001, steg Mikael ned för att inleda den process som framställs av Hesekiel, Johannes, Daniel och Jesaja: att uppväcka en mäktig här, som skall uppresas såsom ett baner vid den snart annalkande söndagslagen.

År 1856 övergick den filadelfiska milleritrörelsen till den laodiceiska milleritrörelsen och förkastade där och då den tilltagande kunskapen om de sju tiderna, och fullbordade sedan helt sitt uppror år 1863. Milleriterna övergick från det tillstånd som representeras av den sjätte församlingen, Filadelfia, till den erfarenhet som tillhör den sjunde församlingen, och den vändpunkten sammanfaller med historien år 2023, då Future for Americas laodiceiska rörelse övergår från den sjunde församlingens erfarenhet tillbaka till den sjätte församlingen Filadelfias erfarenhet. I denna profetiska tillämpning blir det sanna protestantiska hornet, liksom det republikanska hornet, det åttonde, som var av de sju.

Nyckeln till att inse att det ukrainska kriget är det andra ombudskriget är den ”fästning” som nämns i vers tio och vers sju. I vers sju, som framställde påvedömet när det mottog sitt dödliga sår år 1798, trängde kungen i söder in i kungen i norrs ”fästning”, och detta uppfylldes genom att Napoleons general gick in i Vatikanen och tog påven till fånga. Kungen i söder hade trängt in i

fästningen. I vers tio svepte kungen i norr, som representerar påvedömet och dess ombudsarmé Förenta staterna, bort Sovjetunionens struktur, men lämnade ”fästningen” stående. ”Fästningen” var huvudet, huvudstaden—det var Ryssland.

Men ”huvudet”, eller fästningen, kan endast fastställas på två eller tre vittnens utsaga genom att använda Jesaja kapitel sju, verserna sju och åtta. Jesaja sju, vers åtta och nio, var den främsta utgångspunkten för Hiram Edsons artikelserie om de ”sju tiderna” som publicerades 1856. De två verser som fastslår att Ryssland är den fästning som segrar i det nuvarande ukrainska kriget, är också de två verser som fastslår utgångspunkten för båda de ”sju tiderna”, mot Israels nordliga och sydliga riken. Vers tio i kapitel elva identifierar den yttre synen, vilken syster White lär är grundad på rikens uppgång och fall.

”Av nationers uppgång och fall, sådant detta framställs i Daniels bok och Uppenbarelseboken, behöver vi lära hur värdelös enbart yttre och världslig härlighet är. Babylon, med all sin makt och prakt, vars like vår värld sedan dess aldrig har skådat — makt och prakt som för människorna på den tiden syntes så fast och beständig — hur fullständigt har det inte försvunnit! Såsom ”gräsets blomster” har det förgåtts. Jakobsbrevet 1:10. Så förgicks det medisk-persiska riket och Greklands och Roms riken. Och så förgår allt som inte har Gud till sin grund. Endast det som är förenat med hans avsikt och ger uttryck åt hans karaktär kan bestå. Hans principer är det enda fasta som vår värld känner till.” Prophets and Kings, 548.

De tre proxykrigen ”framställs tydligt i Daniels och Uppenbarelsebokens böcker”, och nyckeln till denna sanning är ”fästningen” i vers tio i Daniel elva. Men vers tio behandlar också den inre synen, ty utgångspunkten för båda ”sju tider” identifieras också i Jesaja kapitel sju, verserna åtta och nio. Det yttre och det inre kan inte skiljas åt, och de två perioderna om tvåtusenfemhundraåtta år är också Hesekiels två stavar, vilka, när de fogas samman, representerar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilket är föreningen av gudomlighet med mänsklighet.

Daniels erfarenhet av den kausativa ”marah”-synen representerar den profetiska linje där Mikael stiger ned och uppväcker sitt folk i den sista tiden. Den uppståndelsen representerar de steg genom vilka Kristus fullbordar föreningen av sin gudomlighet med sitt folks mänsklighet i den sista tiden. Detta fullbordas genom att det gudomliga sinnet förenas med det mänskliga sinnet, så att de har ett och samma sinne, och det fullbordas i tronsalen, i det Allra heligaste, som är den ”fästning” vilken syster White identifierar som själens ”borg” (fästning).

I tronsalen mottar Guds folk i den sista tiden Kristi sinne och blir därefter satta med Kristus i den himmelska världen. Den himmelska plats där Kristus sitter är fästningen eller templets huvud. Kroppens tempel har en lägre natur, som är köttet, eller kroppen. Det har också en högre natur, som är sinnet. I den tionde versen i Daniels elfte kapitel utmärker den nyckel som markerar den yttre synens fästning också den inre synens fästning, och därigenom identifierar den den historia där republikanismens och protestantismens horn övergår till vilddjurets bild (republikanismen), eller Guds bild (den sanna protestantismen). Båda hornen blir därefter det åttonde, som är av de sju.

Protestantismens sanna horn är alltså det filadelfiska hornet, som är Hesekiels mäktiga här och Jesajas banér, vilket höjs i krigföringen mot vilddjurets bild, först i Förenta staterna och därefter i

världen. Daniel elva, vers tio, identifierar den punkt i den heliga historien då sammanfogandet av stavarna börjar. Kriget i Ukraina började 2014, men det var inte förrän 2022 som Ryssland började invadera Ukraina. År 2023, tjugotvå år efter 2001, började Mikael sitt verk med att uppväcka dem som hade lidit sin första besvikelse såsom uppfyllelse av liknelsen om de tio jungfrurna år 2020. Han uppreste först en ”röst” som nu ropar i öknen. I juli 2023 började den rösten ropa, och det var samma röst som upprestes vid början av den tredje ängelns reformrörelse år 1989, ty Jesus illustrerar alltid slutet med början.

”Rösten” som ropar i öknen började ljuda genom att framställa Uppenbarelsebokens första kapitel, där föreningen av gudomlighet med mänsklighet framställs såsom Jesu Kristi uppenbarelse, en uppenbarelse som öppnas strax innan prövotiden avslutas. Daniel erfor den uppenbarelsen i kapitel tio, genom den ”kausativa” synen. Föreningen av gudomlighet med mänsklighet i de första verserna av Uppenbarelseboken representerar den viktigaste sanningen, grundad på principen om det första omnämmandet. Föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilken är de etthundrafyrtiofyra tusens besegling, fullbordas genom Guds Ord. Det Ordet ges från Fadern till Sonen, som ger det åt sin ängel, vilken sedan ger budskapet åt en mänsklig representant. De två första stegen representeras av gudomligheten. Dessa två steg äger den särarten att det andra steget av gudomlighet representerar den gudomlighet som skapade allting. De följande två stegen representeras av Guds skapade varelser. Det första steget är en fallen ängel, och den andra manifestationen av Guds skapelse var den som hade fått makt att återskapa efter sitt eget slag. Detta fjärde steg, som representerar mänskligheten, skulle därefter ta budskapet och sända det till församlingarna, så att församlingarna må ”läsa och höra” det som var skrivet däri.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände den och gav till känna den genom sin ängel för sin tjänare Johannes, som har vittnat om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd och om allt det han såg. Salig är den som läser, och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri; ty tiden är nära. Johannes till de sju församlingarna som är i Asien: Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju andarna som är inför hans tron, och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och fursten över jordens kungar. Honom som älskade oss och tvättade oss från våra synder i sitt eget blod och har gjort oss till kungar och präster åt Gud och sin Fader, honom tillhör härligheten och väldet i evigheters evighet. Amen. Se, han kommer med skyarna, och varje öga skall se honom, också de som genomborrade honom; och alla jordens släkter skall jämra sig över honom. Ja, amen. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige. Jag, Johannes, som också är er broder och delaktig med er i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, befann mig på den ö som kallas Patmos för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, lik en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Tyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:1–11.

